

אך מתוך הכאב צומחת התחלה של חיים חדשים, התחלה של צמיחה חדשה ואנרגיות עצומות.

כשהמגפה התגלתה, העולם עצר לרגע מהמרוץ המטורף שכולנו היינו בו, רכבים לא נסעו, מטוסים לא המריאו, מפעלים חדלו מפליטת ארובותיהם, הפגישות נעשו ב"זום" ולא במשרדים. העולם התנקה מזיהום האוויר שבו. גם אנחנו, כקהילה, התארגנו בהתאם למצב, דאגנו לצרכיו של כל פרט בקהילה, התאמנו את עצמנו, הנוער הנפלא שלנו התארגן להעלאת המורל, נכנסנו למשבר ונולדנו מחדש. נשלח לנו מסר אותו עלינו לפרש ולהתאים למקום ולזמן.

הפרשנות שלי לוקחת אותי למושגי **הצניעות**, **ההודיה והאחריות**:

צניעות - צניעות בהבנת מקומנו במערכת החיים. צניעות ונתינת כבוד לטבע ולסובבים אותנו. צניעות בין אדם לחברו.

הודיה - על כל הטוב שניתן לנו. הבנה שבכל מצב יש טוב ורע ועלינו לחפש מה טוב במצב, ולדעת להודות על הטוב הזה. הבנה שבכל אדם יש צד טוב, אותו עלינו למצוא ולהביא לידי ביטוי. הבנה שגם כשאנו במצבי לחץ ומשבר, עלינו לחפש את ההזדמנות שתוביל אותנו להיחלצות ולצמיחה. הבנה שכשאנחנו נתייחס למי שמולנו בהודיה ובשמחה, זה יכול להשפיע השפעה משמעותית על מצב רוחו. "כדאי ללמוד מהפרחים, לא לקמץ בחיוכים".

ואחריות - האחריות שלנו לסביבה, לאנשים שסביבנו, לחברה שלנו, לעם שלנו ולעולם שלנו.

"הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלוקיך". שבת שלום

אנחנו נמצאים כיום בעיצומו של "הגל השלישי" של מגפת הקורונה. למגפת הקורונה מאפייני "מכה" וניתן למצוא קווי דימיון בין מכות מצרים למכת הקורונה.

מאפייני המכה/המגפה:

היא נרחבת ביותר ולא פוסחת על שום מדינה/אזור. מחוללי המגפה אינם נראים. הם מתפשטים במהירות. היא בלתי צפויה, רב בה הנסתר על הגלוי. רבים החולים והמתים במגפה, ובסוף בסוף היא תסתיים ותיעלם (בע"ה).

התחושה היא שמשוה גדול מאיתנו עובר עלינו, נשלח אלינו מסר, יש מצב משברי שעלינו לזהות את מרכיביו, להבין אותם וללמוד להתמודד איתם, עד שבסוף נצא ממנו מחוזקים.

אמנם חסרים בינינו הנביאים, אנשי הרוח ויכולות החיבור לעולמות העליונים שיכוונו את דרכנו (למרות שגם בימיהם לא תמיד הקשיבו להם), אך נדמה לי שברור שעלינו לעצור לרגע את מרוץ החיים, לנסות ולהבין מה ניתן לעשות אחרת ולשפר, כיחידים וכחברה.

השבת היא שבת מברכין של חודש שבט. חודש שבט ובמרכזיותו ט"ו בשבט – חג האילנות, קיבל משמעות של "חודש ירוק", חודש שהפריחה המפציעה בו משפיעה על כל הארץ. לבלוב האילנות מתחיל (והשנה, מוקדם מאי פעם), אנרגיות של צמיחה והתחדשות מניעות את התהליכים הטבעיים ומקרינות על הנפש.

בתוך כל האנרגיות המתפרצות הללו אנחנו נדרשים לסגר, לריחוק חברתי, להימנע מקירבה גופנית, להיזהר ולהישמר - אנחנו במשבר.

כל משבר הוא גם הזדמנות.

משבר משמעו הוא מקום הלידה ("הגיעו בנים עד משבר"), מקום שיש בו הרבה כאב וקושי,

"ואני תפילתי לך..."

שבת פרשת שמות, מברכים חודש שבת

16: 31 - הדלקת נרות

תפילת מנחה כרבע שעה לאחר הדלקת הנרות

מיקום התפילות ולוח הזמנים - בתיאום ישיר עם אחראי המניינים!

צפוני - נחמיה רפל

מזרחי - צביקי טסלר

צעירים - אחיעד מובשוביץ

מערבי - רון ברטוב

מרכזי - עידו עפרוני

יציאת השבת : 17: 34

שבת שלום !

אסיפת חברים בזום

במוצ"ש בשעה 21.00

אלף טוב!!!

* ליהודית עוזרי, לבר המצווה של הנכד יאיר חיים,

בן שלומית ושמעון אמגר.

- שימו לב! נהלי העבודה בעקבות הבידודים מתפרסמים בעמ' 15.

סליחה, מה השם שלך?

ואלה שמות ... מכירים את הרגע הזה, שמתברר לכם ששני אנשים מהקיבוץ שאתם מכירים אותם היטב הם אחים, ונשמטת לכם הלסת לרגע קט? אז לכבוד פרשת שמות, בחרנו לברר את הרקע לעברות שמות משפחה של אחדים מהמייסדים, ועל הדרך - להשלים פאזלים משפחתיים. על העשייה של אנשים אלה ואחרים, אפשר לקרוא בדפי ההנצחה של "מורשת קבוצת יבנה", שנכתבו בקפידה.

דרש להחליף לשם עברי. שם הסבא היה **אריה** לייב וכך נבחר השם הנ"ל.

כוכבא / אסתר תדהר

אבי, **יששכר כוכבא**, בא לארץ בשם משפחה **שטרן**. כשפרצה מלחמת העצמאות, אבי גויס לצבא בתור קצין נפגעים בחטיבת גבעתי. בזמנו, בן-גוריון ביקש מן הקצינים לעברת את שם המשפחה שלהם. אבא שינה את שם המשפחה לכוכבא, כי שטרן בגרמנית זה כוכב. **יוליה**, אחיו, שגם היה בקיבוץ, עברת את שמו ליעקב כוכבא.

אנחנו שלוש בנות, שעם הנישואים שינינו את שם המשפחה, אך שני בנים של אחיו של אבא ממשיכים לשמור על השם **כוכבא**.

נחליאל / נחליאל אריבא

שלויימה בומבך נחליאל, אבי ז"ל, נולד להוריו **מירל (מינה) טרום ודוד בומבך** בסנוק, גליציה. בפולניה לא הכירו בנישואים של היהודים, והילדים נקראו ע"ש משפחת האם. ארבע סבתות היו לאבי: **גולדמן, נוימן, בומבך וטרום**. ולכן היו לו ארבעה שמות משפחה שונים.

בתעודת הלידה, אבי קרוי **סלמון גולדמן**, וכן בתעודת העלייה - אבי ואמי וּבְנֵיה אחי, נקראים גולדמן. בחיי היומיום אבא היה קרוי שלמה בומבך (בתעודת חבר של הסתדרות החלוץ בגרמניה מ-1925 שמו - שלמה בומבך). רק כשלוש שנים אחרי עלייתו של אבי בפעם

אפרתי / אמצון אפרתי

שם משפחתו המקורי של אבא: **שלמה אפטרות** (שם בלגי).

שינוי שם המשפחה היה עפ"י דרישת בן-גוריון, עקב תפקידו של אבא בשלטון המקומי, כיו"ר המועצה האזורית. בחירת השם הושפעה מן הקירבה הפונטית אפטרות / אפרתי. פיקנטי: **ניצה**, אחותי, החליפה 4 שמות משפחה: אפטרות, אפרתי, מאיר (בנישואין) ואז מאור.

כר-פלם / ידידה קריק

אבא, **מאיר בר-שלום**, נקרא קודם **פרידמן** שזה שם מאוד נפוץ.

הייתה מגמה לעברת שמות אצל חלק גדול מהחברים. הוריי עִבְרְתוּ את שמם בתחילת שנות החמישים או בסוף הארבעים. התרגום של פרידמן הוא איש חופשי=איש שלום=בר שלום. השינוי נעשה כבר אחרי שנודעו מימדי האסון הגדול, וסימל את השאיפה לשלום. (אגב, גם שמי: **ידידה** - הולך באותו כיוון), אבל הוא ניתן עדיין בזמן המלחמה. שמות אחיי כבר נקראו על שמות הקרובים שנרצחו).

בית אריה / מיכה בית אריה

השם של אבא היה **דוד אינטריליגטור** עד 1952. אז עברנו לארה"ב כי אבא קיבל תפקיד בכיר באגף הנוער והחלוץ בסוכנות, ובן-גוריון

השנייה, (לאחר שנשלח מהארץ לנהל את החווה בגרינגסהוף), הוא שינה את שם משפחתו ל**נחליאל**. בומבך הוא צמח שגדל על שפת נחלים, ואבא רצה ששם ה' יהיה חלק משמו, כי ה' הוא נחלת הכהנים, ולכן בחר ב**נחליאל** ככתוב: "וממתנה נחליאל ומנחליאל במות". (במד' כא יט)

בתור ילדה לא אהבתי את השם בומבך, כי בני כיתתי קראו לאבי בשמות גנאי, ואני מודה להורי ששינו את שמנו לנחליאל.

תשמי' / יהודית צולרי

כשדינה הציעה לי לכתוב את סיפור "עברות" שם משפחת אבי, חשבתי שאכתוב מעט, משום שאינני יודעת הרבה על כך.

יצאתי לחיפוש קטן ושאלתי במסרון את אחיי, האם הם יודעים יותר ממני. תשובה חלקית קיבלתי **מנועה**, אחותי. היא יודעת שסבא שלנו {סבא אברהם}, שהיה מורה לעברית עוד בגרמניה, יצא במבצע "עברות" שמות משפחה של

משפחולוגיה מקומית

דור שלישי ורביעי שבנו ביתם בקבוצת יבנה	דור שני	
מניצה: דפי ליבר . מיהודה: סמדר נחליאל מצבי: משה, אוהד ונטע (קנדל) נינים: רן ליבר	שמעון, יהודה וצבי גרים ביבנה. ניצה מאור (מודיעין). שאול (אפרת).	שלמה וחנה אפרתי
אמנון קריק, עדי קריק	ידידה קריק ועדה וסטרייך ביבנה. אליעזר (לייבוש) (ניר גלים), שלמה שמחה (נוף אילון). יעקב (יענקליה) ז"ל.	מאיר ושולמית בר שלום
מאסתר: ישיב תדהר, רוני ששון . מעדה: עמית חפץ . נינים: מור וולף (תדהר), יקיר ששון	אסתר תדהר ועדה חפץ ביבנה. נורית שגיא (עין הנצי"ב).	יששכר וטרודה כוכבא
מאלישע: רויה גורליק	יהודית עוזרי ואלישע תשבי ביבנה. נועה רותם (אלון שבות), ושרה הדר (שדה אילן).	משה ויוכבד תשבי
מבניה ז"ל: יובל, איתי, שלמה מברוריה: אור אריכא	בניה נחליאל ז"ל, ברוריה אריכא ביבנה. מירה רוטשילד (נחלים) נחמה תירוש (רחובות) וידידה עם-שלם (ראש צורים).	שלמה ולנה נחליאל
ממיכה: יואב ואסף מעפרה: נורית וולף, נועם ונדב עמיר נינים: יגאל ואיתי בית אריה, יניב וולף	מיכה בית אריה ועפרה עמיר ביבנה. אילה צביאלי (טירת צבי).	דוד ורות בית אריה

החברים ביבנה, ועשה זאת בהצלחה רבה. אבל מתי? גייסתי את יסכה שתבדוק בארכיון. במהרה יסכה חזרה אלי עם המידע שהיא שאבה מעלוניס, מהשנים ההן. ב-1950 הם כבר תשבי, גם ב-1943 הם תשבי. אבל, ב-1937 הם עדיין בשם הקודם "שטיבר".

אבינו משה עלה לארץ ב-1933 כששם משפחתו "שטיבר". הוא למד עברית אצל **יוכבד**, שהייתה לוחמת השפה העברית, ונשא את אימא יוכבד לאישה בתחילת 1934. סבא אברהם, גם הוא הגיע בשנה זו לארץ, לרודגס החלפת השם הייתה, אולי, כשעברנו מרודגס ליבנה? (1942).

אני זוכרת שהורי סיפרו שסבא עזר להם להגיע לשם "תשבי". בשם שטיבר נמצא "שטיב" שתרגומו הוא חדר, בית. בית יש לתושב, ומפה **לתשבי**, שגם הצליל מזכיר את שטיבר, הדרך ברורה. תודה ליסכה שנרתמה למשימה במהירות ובשמחה, ולבקיאותה הרבה בארכיון הקבוצה.

אין ברכה שאין לה זמן / הרב איתמר חייקין

בפייסבוק התפרסם: "לקבוצת יבנה יש יום הולדת, ברכו אותה". התאריך היה 1 לינואר, תאריך שמישהו בדה כשמילא את טופס ההרשמה לפייסבוק. בזכות זה זכינו לברכה חגיגית מהרב איתמר חייקין. (את האיחולים ליום ההולדת עצמו לא פרסמנו).

כלכלה מהי (עיקרון היסוד: מוציאים רק מה שמרוויחים, הימנעות מהרפתקאות פיננסיות, כך בונים כלכלה איתנה. וחייבים להזכיר את יענקל'ה גדיש ז"ל).

חינוך מהו (יבנה מחזיקה בית ספר יסודי ותיכון כמעט 70 שנה).

קיבוץ דתי מהו (למרות כל רוחות הזמן - עדיין קיבוץ, עדיין דתי, עדיין המקף המחבר).

אם עושים, אז עד הסוף (מספיק להסתובב בשבילי הקיבוץ ולראות).

יבנה וחכמיה (שורה ארוכה של דמויות מופת לחיי תורה ועבודה בהם: צוריאל אדמנית, דב רפל, שמעון הקשר ועוד רבים וטובים).
וזכית/נו, שהרב אילעאי עופרן, ידידי ורעי, רבה של קבוצת יבנה, מביא למכינה כל יום מאווירה המחכים.

בתחילת דרכנו, קבוצת יבנה הזמינה אותנו לטעת בה את משכננו. אמנם בסוף החליטה התנועה שהמכינה תוקם בבארות יצחק, אך בליבנו הכרת הטוב גדולה על אותה הזמנה נדיבה.

בשם כל משפחת "רוח השדה", מבקש להביע הערכה עמוקה על הרוח הגדולה שהצלחתם לחולל בשדות יבנה בתש"א, והעצמתם אותה זה 8 עשורים. אנו, ה"ק"ינדרלך" דהשתא, נתאמץ להמשיך את אותה הרוח הגדולה בשדות בארות יצחק תשפ"א ואילך.
(* תודה למשה פורת (שלוחות) על הסיפור)

היו אלו ימים של ערב העלייה לקרקע. הגרעין המייסד עדיין היה בהכשרה ב"קיבוץ רודגס" שבפ"ת (היום - כפר הנוער אמ"ת פ"ת). חברי הקבוצה שלחו משלחת אל הרב טיקוצ'ינסקי, להתייעץ בשאלות הלכתיות שמוצגן משק חקלאי דתי. הקושי הגדול ביותר היה כמובן משק החי ובעיקר, חליבה בשבת. בתום שעות רבות של דיונים וניסיון לתת פתרונות הלכתיים, אמר להם הרב: "קינדרלך, למה אתם צריכים את זה? תפתחו חנות בפתח תקווה".

חברי הקיבוץ דחו את עצתו בנימוס והלכו להקים קיבוץ דתי, מבוסס על חקלאות. ובדרך מצאו פתרונות יצירתיים לאתגרים ההלכתיים שעמדו בפניהם. ההתיישבות יצאה נשכרת. ההלכה יצאה נשכרת. נדמה לי שגם עם ישראל*.

"הקינדרלך" ההם, מפעם, זכו להקים קיבוץ לתפארת, שהחורף חוגג 80 שנה לעלייתו לקרקע (או 90 שנה, אם סופרים מימי "רודגס"). אוסיף עוד כמה דברים שלמדתי מחכמי יבנה:

דיוק מהו (ורבו הבדיחות היבנאיות על אותם יק"ה'ס. ויום אחד, מישהו לקח את הבדיחות ברצינות והקים מפעל לשעונים) ...
עבודה מהי (ערכי העבודה אותם הנחיל דור המייסדים, הם הבסיס הכלכלי האמיתי של יבנה).

מחשבות על התפילה שלנו / חמוטל דברת-איתן

בשבתות אלו לבית הכנסת. (כנראה, כחלק מהמסורת שראשי חודשים הם יום חג לנשים). אצלנו, אנחנו נוהגים להתפלל בשבתות מברכין לשלום ופדיון שבויי צה"ל. אני מניחה שתפילה זו החלה להיאמר כשהיו לנו חיילים שבויים, אבל כיום לא ידוע לנו על שום שבוי צה"ל חי אצל אויבינו. לכן, בכל חודש מחדש, אני מרגישה לא בנוח עם התפילה הזו, שהיא "תפילת שווא", שלמיטב ידיעתי והבנתי את המשנה במסכת ברכות (פרק ט' ג') - אין לאומרה. לכן, אם חשוב לנו בכל זאת לשמר את אמירת התפילה הזו ולא לבטלה לגמרי, אני מציעה לשנות מעט את הנוסח ולהתפלל לשלום "אזרחי ישראל", שכידוע, יש לנו לפחות שניים שנמצאים בשבי.

א. החיסון כבר פה, ורבים מחברינו כבר מתחסנים. בע"ה, תוך מספר חודשים נוכל לחזור ולהתפלל ביחד בבית הכנסת שלנו. אני רוצה להצטרף להצעתה של איילת אריכא מלפני כמה חודשים - ולהוריד את עזרת הנשים לקומת הכניסה - במקביל לעזרת הגברים. בכך, אני מקווה, תישמר אוירת הקהילתיות הקרובה יותר, שמתקיימת כיום במניינים השכונתיים. אשמח אם מי שחושב כמוני, וכמובן מי שחושב הפוך ממני, יתבטאו כאן, במקומון שלנו, בנושא ושנוכל לקיים דיון חברים על הדבר ולקבל החלטה שתהיה מוסכמת על רוב הציבור.

ב. השבת, שבת מברכין. שבת מיוחדת, ואני זוכרת איך סבתי ז"ל הקפידה להגיע דווקא

תודה !

בשבת שעברה, בעיצומה של הקורונה, חגגנו לבננו עמיר בר מצווה. הסגר הגביל את האפשרות לחגוג ולארח משפחה, ונמנעה מאיתנו האפשרות לחגוג כפי שתכננו. למרות זאת, לרגע לא הרגשנו לבד. חברים רבים הרעיפו אהבה והתעניינות, עוגות, סלטים ומנות אחרונות. קהילת המניין המרכזי היתה בשביל עמיר מקום חם ונעים לתפילה ולקריאה ראשונה בציבור, והכל במאור פנים ובפרגון רב. מודים לכם מכל הלב.

אילת, יאיר ועמיר לסלוי

גלי: "מלכה לימדה דורות של גנות. עד לפני שנים לא רבות, היא עוד העבירה השתלמויות וסמינרים בשדה אליהו. כשניהלתי את הגיל הרך אצלנו, ביבנה, אני זוכרת את הגנות שלנו - **(נורית וולף, דפי זיאור, נילי שליסלברג חגית שמעון ונירית אפרתי)** חוזרות עם אור בעיניים מההשתלמות עם מלכה. הן היו נפעמות איך בגיל מופלג, עם חוש ראייה הולך ודועך, מלכה בעיניים, מרצה בחיות ובחיוניות, מתארת ומדברת על חוויות עכשוויות בגני הילדים. הידע שלה נבע מתוך ביקוריה בגן של שדה אליהו, ומתוך שיחות ארוכות עם גנות. גם עכשיו מלכה ממשיכה להיות מקור ידע רלוונטי עבורי. בעיניי, גדולתה היא היכולת לשלב את הגישות החינוכיות העכשוויות בתוך התורה המאוד מדויקת שלה. גם בשנים האחרונות, מלכה המשיכה לפרסם ספרים ומאמרים, יחד עם שותפתה, **צילה גביש** (מקיבוץ מסילות), והם זמינים לשימוש הגנות במשרד הגיל הרך, לצד החוברות הישנות שנכתבו בכתב ידה, המוכר לנו כל כך.

ומשהו לסיום: קצת מ"מושגי מלכה" שיצרו שפה משותפת לגנות קיבוציות, עם עומק מאחורי כל מושג. לדוגמא: אל תאמרו "חומרי יצירה" אלא "עבודה בחומרי אמנות", אל תאמרו "חימר" כי אם "חומר חרסיתי", אל תאמרו "ציור בצבעים" אלא "ציור בגירי שעווה", אל תאמרו "לשחק בחצר" אלא "לעבוד בחצר הגרוטאות".

* ק' קראה את המודעה על צמצום משמעותי בעבודתו של **אריאל דיטור** ונצבת ליבה. אריאל הוא אחד האנשים שק' הילה מרגישה בזכותם **ש ו ו ה !** זה קורה לה בכל פעם שאריאל, שנכנס "רק כדי לתקן ידית", לא עוזב את הבית עד שכל המגירות נסגרות חלק וכל המדפים מחוזקים. "איפה ישנם עוד אנשים כמו..." מצאה ק' את עצמה מפזמת, ואז פנתה בדאגה לסיוון: "ומה עכשיו? מי יעזור בעבודות מאמצות, שיהיה קשה לאריאל ואו לצבי לבצע?" סיון: "טוב שאת מתקשרת. אז בעתיד, נזמין נגר חימוני עבור מי שיצטרך עבודה שלא ניתן לעשות פה (כמו שעושים בתחום המזגנים). בינתיים, עד שנמצא סידור קבוע, זה יהיה דרכי. ובהזדמנות, תכתבי שאני **רוצה להודות לאריאל על המקצועיות ועל הרוח הטובה שלו. אני מניחה שאני מייצגת את מרכזי השירותים לדורותיהם, בהכרת התודה על כך שזכינו לנגר שכמוהו".** תודה, אריאל.

* הסטארט-אפ שלה לא היה במחשבים ולא במכשירים, אלא במיזם חינוכי לגיל הרך. **מלכה האס משדה אליהו** התחילה בקטן, בגן של שדה אליהו, והפכה ל"כהנת הגדולה" של תחום ציורי הילדים ושל חצר הגרוטאות. **בימים אלו מלאו לה 100 שנה.** ק' ביקשה **מגלי כוכבא**, בעבר רכזת הגיל הרך וכיום, מדריכה במערכות גיל רך קיבוציות, לספר על ההשפעה של מלכה על הגנות.

תורנות ברפת ביום שאחרי / ניר יעקבי

איך התורנים הגיבו לשינוי?

"לא היה קו אחיד, וקיבלנו מעט תגובות. חלק מהתורנים לא שמחו כי יום שישי בצהריים לחוץ להם, כי מלבד ההכנות לשבת הוא מוקדש גם לסידורים. חלק מהתגובות שקיבלנו היו מחברים שכאבו את מה שהשינוי הזה מסמל מבחינתם - קיפול דגל וויתור על ערך מהותי, ואילו חלק מהתורנים שמחו, כי נמאס להם לחלוב".

אז איך אתה מסכם את השבת הראשונה?

"התורנות הראשונה של החליבות של שישי ומוצ"ש התבצעה באופן חלק. השינוי העיקרי הוא במעבר, הלא דרמטי בעליל, מלחיצה על שני כפתורים (אחד של הגרמא) ללחיצה על כפתור אחד, ביכולת לקרוע את ניירות הניגוב ובאפשרות לשמוע רדיו ...

חליבת שבת הייתה בסדר. העובדים החדשים עדיין בתהליך קליטה ולמידה, עדיין חולבים לאט, ובכל התפעול של דיר וקירוב הם יעוד לא שם עד הסוף, אבל הם בסדר, מתקדמים. מדובר בחבריה חרוצים ונחמדים".

לסיום, רן מספר לנו שעבורו, אחת מ"צביטות הלב" המשמעותיות בתהליך הייתה, שלראשונה מזה 70 שנה אין צורך לדאוג להעביר את המכון למצב שבת, רגע לפני כניסתה. מדובר בטקס קבוע מזה שנים רבות. ביום שישי האחרון, רן התכוון "להחסיר פעימה", אך הפלא ופלא! בדרך נס או מתוך הרגל, המחלוב הועבר על ידי אלמוני למצב שבת, ואת פני העובדים הזרים בחליבה הראשונה - קיבל מחלוב במצב שבת, שהם מעולם לא למדו להפעיל. ככה שצביטת הלב נדחתה בשבוע."

בשבוע שעבר "זכיתי" בחליבה האחרונה במסגרת תורנויות השבת כפי שהכרנו בקיבוץ במהלך העשורים האחרונים.

באותה חליבה לא נערך טקס, ואווירה חגיגית לא הורגשה. (בינינו, יש סביבות עבודה יותר חגיגיות ובכלל, קשה לחשוב על גריפת הזבל בסוף החליבה האחרונה כאקט סמלי שייזכר לדורות). אולם, בדיחות בהשראת הסרט **בופור** ("נעם מפוצץ את המחלוב כשמגיעים לגדר המערכת") או "הפרות לא זזות, אפילו הן באס"ק (אווירת סוף קורס)" נזרקו לחלל האוויר, והעבירו לנו את החליבה בנעימים. שאלה ששאלנו את עצמנו שוב ושוב הייתה: "מעניין איך יהיה בשבת הבאה?" את השאלה הזו אין צורך להשאיר ברמה התיאורטית, ולכן פניתי לרן לוי:

רן, מה בעצם השתנה בתורנויות שבת ברפת?

"השינוי נעוץ בקליטה של עובדים זרים בענף, מה שאומר מבחינה הלכתית, שרק הם מותרים לחליבות שבת. למעשה, העברנו את התורנים הקבועים לחליבות שישי ומוצ"ש, מלבד כמה תורנים שימשיכו ללוות את העובדים הזרים, ותפקידם יהיה להשגיח שהכל כשר ותקין, ולהביא פרות תוך כדי חליבה.

מדובר בתהליך הדרגתי. כרגע, הרפתנים מבצעים את התורנות של "המשגיח", והעובדים החדשים עושים את כל החליבות בשבת, האכלת דיר צהריים וקירובים.

תורנות דיר בוקר - עדיין מבוצעת על ידי תורנים. הרווחים המהותיים מהמצב החדש יתבטאו בכך שהקירוב יתבצע עם טרקטור, וההאכלה בדיר תהיה טובה יותר, כי ניתן יהיה לחמם חלב".

המוציא לחם והמוצא אישה

אריה ברנע מצא בארכיון רשימת זיכרונות שהעלה מנחם קלירקופר, (לימים - בר דרומא), המתאר בבדיחות ובכאב את כניסתו של הולנדי לרודגס היקית. גוגל (מרדכי) בנו, סוגר מעגל.

הנה קטע מהמסמך:

"החל משנת 1938

איך חלוצים הגיעו לקבוצת רודגס ?

השאלה הראשונה שכל החברים שלא באו מגרמניה נתקלו בה: מה זה בעצם רודגס? מי זה היה? איזה מקום בארץ? איש לא הביין ולא פילל שבקבוצה בארץ יכנו על שם כפר אחד בגרמניה. בהגיעי לפתח תקווה עם אשתי באה עגלת פרדות נהוגה בידי עגלון בשם משה. הוא היה טיפוס, חבר שמכירים אותו מסיפורים של שלום עליכם. לא יוצלח מאוד, גם לא רצה לעבוד אף פעם. הוא דבר יידיש-גרמנית. שאלתו הראשונה: מה פתאום באתם הנה? בהולנד לא היה טוב? בצורת גישה זו נתקלו החלוצים שבאו באמת מתוך אידיאלים.

רודגס: הדלות וגם זוהמה, פשפשים. אנשים שבאו ממערב אירופא לא הכירו את המפלצת האיומה - הפשפש. אחד הפעולות החשובות ביום שיש היה שריפת המיטות כדי להשמיד פשפשים, בתנאי שהיה נפט למטרה זו, וגם זה לא היה תמיד בנמצא. חברים שלא הכירו את המושג פשפשים היו מאוד נבוכים ולא ידעו להסתדר איתם עד שלמדו את המלאכה - דו קיום. הדלות והמצב הכלכלי הירוד מילאו תפקיד חשוב ותפשו מקום רב בחיינו. לקבוצה הייתה מסעדה קטנה בפתח תקווה. רוב הלקוחות היו חברי הקבוצה, כמובן ללא תשלום. העסק הזה לא הצליח.

האופה ממאפית פת (בה היינו שותפים) היה בא לפעמים ואם לא שילמנו משהו על חשבון לא היה משאיר את הלחם או לכל היותר שתי ככרות בשביל לחלק "המוציא" לחברים. הרבה פעמים במשך השבוע בשנת 1939 לא זכינו לקבל לחם כי אם קמח תירס ("פולנטה"). ואורז עם תפוזים בערב. חיים אייזנר ואלי בוכאסטר היו האופים שעבדו שם. אלי היה חוזר לעת ערב באופניים, בשעה 9, וחברים היו מחכים לו ע"י הכניסה כי ידעו שיש עמו שתי ככרות לחם לבן. אלי ברוב טובו היה מחלק את הלחם. אם היו חברים שחזרו לעתים קרובות יותר היה גוער בהם, ומזכיר להם שרק אתמול או שלשום קבלו מנה".

(הזכרונות נכתבו ב-1965/6)

עד כאן קטע מהמסמך, וגוגל מוסיף:

סגירת מעגל

זה היה ב-1968. בחודש נובמבר הצעתי למרים בוכאסטר נישואים. אחרי שבישרתי להוריי בסוד, הייתי מחויב להודיע בעצמי לדודי, ד"ר יולה ריק (אח אמי), שהיה בעבר חבר בקבוצת "רודגס" והתגייס מאוחר יותר לצבא האנגלי. יולה היה חברו הטוב של אלי בוכאסטר. כשהגעתי אליו עם בשורת המשמחה, הוא הגיב בשמחה ואמר: "נחת ושמחה יותר גדולה מזו לא היית יכול לגרום לי. אספר לך סיפור: כאשר אלי היה אופה ברודגס, הוא היה שולח אלי לחמניה, לפחות פעמיים בשבוע, עם העגלון אביגדור גינסבורג והנהג קורטי מאיר שהיו חניכיי בפרנקפורט, בגרמניה. הם היו שלוחי מצווה, ובזכותם יכולתי להעביר גם לאמך משהו מדי פעם, ולשמח את ליבה. וכעת אני מאחל לכם מזל טוב. ודי"ש חס לאלי, וכמובן אהיה אורח מכל הכיוונים.

הביא לדפוס: מרדכי בר דרומא

העגלונים ברודגס: חיים יעקבי, מתוך אתר מורשת קבוצת יבנה. אין קשר בין התמונה לבין הנפשות הפועלות שהופיעו במסמך.

! צוות תרבות קורונה מלאין !

ביום רביעי כ"ט בטבת (13.1) ב - 20:30

שיחה עם

אבשלום קור

בנושא

פלא העברית

שיחה מרעננת ומפתיעה

על ייחודה של העברית.

ביום שלישי כ"ח בטבת (12.1), ב - 20:30

"פלא"ם כי טוב"

מה מביא משפחה עם ארבעה ילדים להיות

משפחת אומנה לשתי בנות מקסימות עם

תסמונת דאון?

מאָתָּךְ ים בילדות, למסע של שליחות.

מרצה

עדי שגיא

עדי הוא מקיבוץ מרב. בן של נורית שגיא, לבית כוכבא.

ההרצאות בזום, קישור ישלח סמוך לאירוע, ויוקרנו במקביל בערוץ הפנימי.

מסכת בבא חסנא / אלכס בקר

בעת חפירת יסודות לבניית בית חולים חדש בעיר הואן בסין, התגלו שרידים של בית כנסת עתיק, ושם גילו גניזה ישנה מלא בכל טוב.

החוקרים גייסו את הרב המקומי, הרב מלחיגאסא, לעזור לפענח את הטקסטים בדפים הדבוקים, וגילו את קיומה של מסכת לא ידועה בשם מסכת חסנים, ובה ברייתא העוסקת בנושא החיסונים נגד הווירוס הסיני - קויד י"ט - קורונה!
להלן קטעים נבחרים מתוך הברייתא:

- א. מאימתי מחסנים – משעה שנכנסים לעשור השישי. אמר רב המלה: אף החש באיבריו יתחסן קמא, וקל והומר הנכנס לעשור השישי וחש באיבריו.
 - ב. שעת החיסון גלי בגוגל ואם לא גלי בגוגל, גלי בצוותא דהרומא.
 - ג. כולם מתחסנים ביד כהה ובשרירא, ולא בדרמה.
 - ד. הנותן חיסון חייב במתיבתא ותרגולא.
 - ה. כל המחסן, לא ירבה ולא ימעיט משיעורא דמעליה.
 - ו. הפיזור, המודרנה, הזניקה והגייגי – כולם כשרים לחסנא, ויש אומרים אף הספוטניקא.
 - ז. אלה דברים שיש להם שיעור הסגר, המסיכה ונקיון הידיים ויש אומרים שאין להם שיעור.
 - ח. מי שתקפו הווירוס, ילך וישאל איש אסותא מאי דעביד.
 - ט. ארבעה סימני קורונה השרבא, החלתא בישא, החולשתא, השיעולה והטפלתא. ויש אומרים אף הפרפוריא ומאוזשנוניא.
- למרות שחיפשו החוקרים בחפירה, אם אולי יש תלמוד המלווה את הברייתא, לא נמצא כזה עד כה. ידוע מהאחרונים שיש פלוגות רבות בהלכה למעשה, ועקב כך הכל חייבים להחמיר.

בצרוך החיים – חודש שבט

עליזה זלקינד	א' בשבט תשס"ב	יצחק אשר	י"ט בשבט תשנ"ו
שולמית עפרוני	א' בשבט תשנ"ג	גלה ברטוב	י"ט בשבט תש"ס
אריה פילכנפלד	א' בשבט תרצ"ו	טובה אלטמן	כ' בשבט תש"ס
עדה דיטור	ב' בשבט תשע"ה	ברכה גרודז'נסקי	כ"א בשבט תשס"א
מנחם (ורנר) אלון	ד' בשבט תשס"ו	אברהם קריק	כ"א בשבט תש"ע
מרדכי חיות	ד' בשבט תשנ"ט	מרדכי לוי	כ"ב בשבט תשס"ט
יחיאל אליעזר גרוס	ה' בשבט תשנ"ב	חנה וולף	כ"ג בשבט תשע"ו
בנימין זאב בן יהודה	י"א בשבט תשמ"ד	אלקה אביטל	כ"ה בשבט תשע"ה
יוסף טפל	י"א בשבט תשע"ה	דב מוזס	כ"ו בשבט תשנ"ז
זלמן בן-טובים	י"ג בשבט תשע"ג	רחל נעמן	כ"ז בשבט תשל"ח
איל יקים גלס	י"ד בשבט תשכ"ב	הילדה אדמנית	כ"ח בשבט תשס"א
חנה יפרח	ט"ו בשבט תש"ס	שושנה מוזס	ל' בשבט תשנ"ט

לזכרו של ליאור ייני / רמי עפרוני

יצאנו מיבנה באיחור, ובהעדר וויז נקלענו לפקק לא קטן בדרך הארוכה והרעועה תל אביבה. בהגיענו למקום הכל היה חשוך ונעול, והילד איננו, ואנחנו אנא אנו באים? הקפנו את המבנה מכל צדדיו לחפש דלת פתוחה או חלון פרוץ, ואין מוצא. על שער המוזיאון מצאנו שלט קטן ובו נאמר כי בשעת חירום יש להתקשר למספר כך וכך... למי היה בימים ההם טלפון אלחוטי או נייד? היינו אובדי עצות. לפתע מגיע אלינו הזמר ליאור ייני ושואל: מה אתם מחפשים? קרה משהו? ענינו לו שהכל בסדר, רק כנראה שבננו הקטן נשאר כלוא בתוך הבניין, כשכל עובדיו נטשוהו ונעלוהו ואין יוצא ואין בא. והילד כנראה בפנים... ליאור, שגר בבית הסמוך, עלה לביתו והתקשר למספר החירום וכך, לאחר חצי שעה או שעה של המתנה מורטת עצבים למצבו של הצייר הקטן, הגיע למקום על אופניים אחד מאנשי האחזקה של המקום ופתח לנו מאחור איזה פתח, שממנו ראינו את חיליק יושב ליד שולחן הציור וממשיך, כאילו לא קרה דבר... למותר לציין שליאור עקב אחרי הנעשה מחלונו, וכשראה שהכל בא על מקומו בשלום והמשפחה המאושרת המשיכה את דרכה (לאולם החתונות), ניפנף לנו לשלום.

ברם, אולם, כאשר סוף סוף הגענו למקום, מצאנו באולם רק את אחרוני המלצרים, מסיימים לכבד את רצפת האולם, וכל הכסאות כבר היו מוצבים על השולחנות. איש מבעלי השמחה כבר לא היה במקום.

סוף טוב הכל טוב!

השבוע הלך לעולמו הזמר השחקן ליאור ייני, מי שהיה חבר להקת "התרנגולים", בהנהגתה של רעייתו לשעבר, נעמי פולני, תבדל"א.

הוא היה מאלילי שנות צעירותנו ותמיד נזכור אותו בשירי "הלוך הלכה החבריא", "בדומייה" ע"פ מילותיו של משורר המחאה הסובייטי ייבגני יבטושנקו, "קלינקה" ועוד. לא נשכח אותו מזמר, בקולו העשיר והחם, את "היא יושבה לחלון" - מילותיו של ח"י ביאליק. ואילו לנו, למשפחת עפרוני, זיכרון מיוחד איתו. וזה סיפור המעשה. היה זה לפני למעלה מ-50 שנה. בננו הבכור, חיליק, היה בכיתה ד' או ה', וזוהו ע"י המורה לציור כבעל כישרון מבטיח. היתה זו אולי חנה לבל, בטרם זרח כוכבה כמורה לתנ"ך לילדים, נערים ומבוגרים. לפי המלצת המורה, כונסה ועדת החינוך ולאחר דיון ממצה ושיקולים רבי משקל החליטה שיש לשלוח את הילד הרך לחוג ציור רציני בעיר הגדולה, תל אביב. החוג התקיים באחד מחדרי הספח של מוזיאון ת"א אשר שכן באותן שנים בבית דיזנגוף ההיסטורי, ליד האולם בו הוכרז על הקמת המדינה, בשדרות רוטשילד.

איך הוא הגיע לחוג, אינני זוכר, אך הדרך חזרה הביתה היתה לכאורה מובטחת כי אנו, הוריו, נסענו באותו ערב לאירוע של חתונה משפחתית באולם חתונות, ברחוב קרליבך הסמוך. לשם כך לקחנו את רכב הובלת האפרוחים הקטן של המדגרה, הפיזיו, רכבו של יעקב אדר ז"ל.

משולחנו של מנהל הקהילה

קורונה

נעשית מעתה ע"י עובדים שהובאו מהניכר. יש לכך משמעות הן בתדירות התורנויות והן במעבר מתורנות שבת לתורנות חליבה בחול, שאותה עושים בצהרי יום שישי ובמוצאי שבת. הצטרפות אותם עובדים לענף הרפת תשפיע על הרכב כוח האדם הקבוע בענף, בהיבט של עבודת חברים, עבודת בני נוער וכ"א שכיר. השבוע הנושא עלה במזכירות המתאמת, ולאחר מכן בהנהלת הקהילה, בשל השאלות המקצועיות והחברתיות המלוות את המהלך. הוחלט שבתום חודשיים של הסדר התורנות החדש, נדון בשאלת התורנות ברפת והשפעת השינוי בהיבטים השונים.

אספות תקציב 2021

במוצאי שבת אנחנו פותחים את אספות התקציב לשנת 2021, גם אם באיחור קטן. ההחלטה על הסדרת משק וקהילה דורשת הצגת תקציב, דומה במהותו ושונה מאוד בצורתו. נושאים אחדים ומהותיים שלא חושבו בעבר, מקבלים בהסדרה החדשה ביטוי תקציבי, ומגדילים באופן משמעותי הן את המקורות והן את השימושים. כולנו תקווה שנגיע לכלי מדידה טובים ואמינים יותר, ובאמצעותם גם להחלטות מושכלות יותר. מסגרת התקציב, הגדולה יותר (דפי מסגרת התקציב חולקו בתאי הדואר), אינה משקפת עלייה ברמת החיים, אלא מביאה לידי ביטוי התחשבות פנים ארגונית שונה, ואם נאמר זאת בעדינות כמאמר הקלישאה: "אותה גברת בשינוי אדרת". קדמו לאסיפה שני ערבי הסברה שבהם השתתפו כ-80 חברים, שהוצגה בפניהם מסגרת התקציב במתכונתה החדשה. ניפגש בזום! שמשון-גוטליב

רוב החברים המבוגרים ביבנה מעל לגיל 70 ועוד רבים צעירים יותר, כבר התחסנו בחיסון הראשון וממתינים להתחסן בחיסון השני. בסוף השבוע הקודם עמדנו בפני התפרצות של קורונה שטרם ידענו להעריך את היקפה. מוקד ההתפרצות זוהה בוודאות אך השאלה היתה כמה חברים באו במגע עם אותם חולים. בהמשך, התברר שמספר המבודדים כתוצאה ממפגש עם חולים מאומתים הוא משמעותי, ורבים נוספים נכנסו לבידוד. כתוצאה מכך הושבת אחד ממקורות הפרנסה הגדולים שלנו למשך שבוע. בענף נוסף היתה פגיעה, בשל חולה מאומת, ופגיעה נוספת ורחבה יותר היתה גם בענף הגד"ש, שרוב עובדיו נכנסו לבידוד בגלל מפגש עם חולה מאומת.

במוצאי שבת כונס צוות צח"י והוחלט לסגור את המוקדים שעלולים להיות מוקדי הדבקה, וכן הופסקו כל החוגים, נסגרו מגרשי המשחקים וחודדו ההנחיות. באירוע הזה למדנו עד כמה חשוב לשמור על ההנחיות בכלל ועל ההנחיות של צח"י קהילה בפרט. אי הקפדה על ההנחיות עלולה להכניס אותנו באחת, קהילה שלמה, להשבתה שיהיה קשה להתמודד איתה.

לקראת הידוק הסגר, החל מיום חמישי בחצות, התכנס צוות צח"י פעם נוספת וקיבל החלטות, וההנחיות פורסמו לציבור. כן, הקורונה כאן, בינתיים, כדי להישאר!

מי ייתן שרמת התחלואה תרד למצב שבו אפשר יהיה לנהל שגרת חיים טובה יותר. היינו שם כבר אחרי הסגר הראשון והשני, ונחזור לכך אי"ה אחרי הסגר השלישי.

תורנות ברפת - בשבת שעברה נפל דבר. תורנות חליבת הפרות שינתה פניה והיא

נוהל עבודה בעת סגר

הסגר, הפעם, נכנס לתוקפו ביום חמישי בלילה

נוהל זה מופעל כאשר מוסדות החינוך; בתי הספר, החינוך החברתי והגיל הרך סגורים במדינה ו/או בקיבוץ.

1. נוהל זה יהא תקף **אך ורק** להורים שילדם הקטן בכיתה ג' ומטה (השאר- יוצאים לעבודה).
2. רק הורה **אחד** יישאר בבית עם הילדים. **הישארות ההורה בבית תירשם בסעיף "סגר קורונה"**.
3. במידה ויש מסגרת אלטרנטיבית (למידה מרוכזת מרחוק ו/או גיל הרך) – חוזרת חובת העבודה בשעות בהן המסגרות פועלות.
4. משפחות שיש להן ילדים בגיל ביי"ס, **מעל לכיתה ג'**, יוכלו להעדר מהעבודה כשעתיים עד ארבע שעות ביום, במצטבר, במטרה לאפשר הבאת אוכל, עזרה בלמידה מרחוק וכו'. – היעדרות זו תתקבל בהבנה ע"י המוסדות ומנהלי הענפים, ולא תועבר לאיסופית.

נוהל לבידוד

1. מי שמוטל עליו להיכנס לבידוד, או שילדיו הקטנים (כיתה ג' ומטה) הוכנסו לבידוד, ייחשבו ימים אלו כימי מחלה.
2. מי שהחליט להיכנס לבידוד/סגר על דעת עצמו, ייחשבו ימים אלו כימי חופש.

נשמח לעזרתם של החברים והחברות, שבשל הסגר, מקום עבודתם נסגר.

בבקשה לפנות לדוסי-מש"א

עזרו יבואו ימים יפים מאלה

**בשעת
חירום**

4000
אחות
תורנית

1221
איחוד
הצלה

אחות כוננת בשבת פרי "שמות" - אילה.

שעות וימי העבודה של ד"ר **אבירם דונסקי** במרפאה:

יום ראשון: 16:45-14:30, יום שני: 15:30-14:00

יום שלישי: 13:00-09:30, יום חמישי: 09:00-08:00 ו-15:30-15:00

ימי שישי במרפאה: יום שישי ה- 08/01 – **גלית**.

יום שישי ה- 15/01 - המרפאה תהיה סגורה.

* **חיסוני שפעת – יש מלאי מספיק לחיסונים, הציבור מוזמן לתאם תור.**

* **תזכורת!** - לבדיקות דם יש לתאם תור מראש מול המרפאה.

מבקשים לחזור ולהדגיש כי לפני כל הגעה למרפאה, יש להתקשר ולתאם

מול המרפאה. על אחת כמה וכמה, כל מי שמרגיש לא טוב, אסור לו להגיע

למרפאה אלא יש ליצור קשר טלפוני.

שמרו על מסיכות ועל מרחק!

בריאות טובה לכולנו - צוות המרפאה!

צאתך לשלום

דגנית שפרר גלס

ואני, מאן, ממש על הסף,
רגע לפני פרידה
דווקא רציתי,
לומר לך תודה.
למדנו להסתכל בעיניים,
להקשיב עם הלב,
לחבק במילים,
לאהוב גם מרחוק
ולחלוק בקמה שיש.

למדנו המון השנה
ולא בזכות שהיית טובה
נחמדת או נהדדרת
אלא בשל היותך מאתגרת...
למדנו, על חלשותינו
חוזקותינו וחסוננו.
למדנו לשאת באחריות,
לדאוג לשכנה,
להרים טלפון לחברה.
ללטר במבט
ולהביע חמלה.
הכל בזכותך
כי היית, איך לומר...
שנה לא קלה.
בזכותך, למדנו להכיר בטוב
נזכרנו, להתבונן ביופי
להעריך את הפשטות
והאינטימיות.

ובכל זאת
ועל כל זאת...
למדתי בכל יום
להגיד תודה!

על השירים: יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת: bimkomon@gmail.com
המערכת: דינה ספראי, רעיה זלקינד, ניר יעקבי ושרית פישביין.